

dighed, og det Samme gjælder med Hensyn til Rigsretten. Hvad angaaer de Ændringsforslag, der ere stillede med Hensyn til den lovgivende Forsamling, da har det forekommet dem, der have stillet disse Ændringsforslag, at være nødvendigt, at den deri indeholdte Bestemmelse blev optagen. Man har troet, at, naar man virkelig fastholdt Monarchiets Eenhed og med al Ærlighed gif ind paa den Tanke, da maatte det være vigtigt at forebygge, at ikke de enkelte Statsdele paa en nærmere Maade sluttede sig sammen, men at de kun kunde finde deres Eenhed igjennem den fælles lovgivende Forsamling. Den Bestemmelse, der er foreslaaet, er et tvægget Sværd, hvoraf den ene Side rammer Forbindelsen mellem Danmark og Slesvig; thi Danmark og Slesvig vilde, hvis en saadan Bestemmelse vedtoges, kun igjennem en fælles lovgivende Forsamling komme til at afgjøre de Anliggender, der muligen kunde blive fælles for dem. Den anden Side af Sværdet vil ramme Forbindelsen mellem Slesvig og Holsteen, hvilke Landsdele allerede have nogle Forhold fælles. Disse Forholds Udvikling vilde, forsaavidt det skulde komme ind under en folkelig Medvirkning, komme ind under den fælles lovgivende Forsamling. Dette Forslag er altsaa stillet i selve den Eenheds Interesse, som Regjeringen vil fremme. Det andet Forslag, som er tilføjet, og som angaaer Monarchiets Rigsret, vil maaskee for Diebliffet, saaledes som Sagen stiller sig, have en langt mindre Betydning, da den øverste Statsmagt, paa Grund af den hele Udvikling, allerede er i Besiddelse af en stor afgjørende Myndighed; men man kunde tænke sig en saadan Udvikling, at de enkelte Landsdele kom til at udøve en vis moralsk Indflydelse paa dem, der skulde have den øverste Bestyrelse af disse Statsdele; saa kunde der derved let fremkomme Conflicter, som paa den hensigtsmæssigste og letteste Maade vilde kunne løses derved, at man tyede hen til den dømmende Myndighed.

Vel er det muligt, at en saadan Domstols Afgjørelser ikke vilde blive respecterede, men jeg troer dog, at det altid er godt, saavel ved private som ved offentlige Forhold, at have en Retsform, hvorved muligen indtrædende Strid kunde afgjøres, og, dersom dette Ændringsforslag fandt Bifald, — dersom Regjeringen ikke gaar ind paa det, vil der jo kun være meget lidt Haab derom, — saa vil det kunne indeholde en Bemyndigelse fra den danske Rigsdags Side til at give Rigsretten, hvorledes den end maatte blive indrettet, en saadan Myndighed, uden at dog deri indeholdtes en absolut Nødvendighed for, at en saadan Rigsret skulde oprettes. Det er disse Grunde, som have bevæget mig til at stille det foreslaaede Ændringsforslag.

Meier: Det har altid forekommet mig, at de Ord, hvormed den foreliggende Paragraph begynder, være mindre heldigt affattede, hvad enten man vil betragte dem blot som indledende til denne Paragraph eller tillige som en Indledning til Grundloven, da det jo i Udvalget fremherskende har været fastholdt, at denne Paragraph skulde være den første. For det Første staaer der „offentlige“ Anliggender. Spørgsmaalet er jo vistnok ikke her om at distingvere mellem private og offentlige Anliggender, men at skjelne mellem fælles og særlige Anliggender. Dernæst anseer jeg det ikke for let muligt at gjøre en Adskillelse mellem private og offentlige Anliggender; de fleste Anliggender, der vil blive Spørgsmaal om, hvorhen de enten med Hensyn til Forsamlingen eller Forvaltningen skulle høre, ville jo være af den Bestaaffenhed, at, naar man sondrer mellem det Private og det Offentlige, saa vil Udsaldet meget mere vise sig saaledes, at Sagen har deels en privat og deels en offentlig Side; den vil have indad en Side, hvorved den mere vedrører det Private, og udad en Side, hvorved den mere eller mindre griber ind i det Offentlige. Udtrykket virker altid indskrænkende, og kan let blive til Skade, men ikke til Nytte.